

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 808: Há Chỉ Là Quả Lành chín Trước, Mà Còn Chẳng Để Cho Quả Ác Được Hình Thành!

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 068)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nếu nương theo giáo pháp liễu nghĩa Tối thượng thừa, tu nhân thù thắng, sẽ chứng quả thù thắng. Như niệm A Di Đà Phật, cầu sanh Tịnh Độ. Liền có thể đem tất cả hạt giống ác từ nhiều đời trước, nhổ sạch cả gốc rễ lẫn cành lá, cho đến những quả ác sắp hình thành hay chưa hình thành, thấy đều chặt đứt, nhổ sạch. Như thế đâu chỉ là quả lành được chín trước, mà còn khiến cho quả ác chẳng thể hình thành!】

Đây là một phương pháp hay, thật sự mà nói là một phương pháp vô cùng thù thắng. Ở đây nói “giáo pháp liễu nghĩa Tối thượng thừa”, chính là Tịnh độ Tam kinh, Ngũ kinh, không thể xem thường, không thể khinh suất. Tam kinh, hiện nay kinh điển Tịnh tông là Ngũ kinh Nhất luận, sáu bộ này dung lượng đều không lớn, in gộp lại với nhau cũng chỉ là một quyển sách mỏng. Đây là bảo vật chân truyền của Như Lai, là bảo vật chân truyền của chư Phật, chúng ta phải nhận thức cho thật rõ ràng, trong tất cả Phật pháp thì đây là pháp môn đệ nhất.

Như Đại sư Thiện Đạo đã nói: “Như Lai sở dĩ xuất hiện ra nơi đời, duy chỉ nói bốn nguyện hải của Phật Di Đà”. Đây là pháp môn đệ nhất để Phật độ chúng sanh ra khỏi ba cõi, đoạn trừ phiền não, thành tựu Phật đạo. Chúng ta có thể nhận thức rõ ràng được điều này chính là phước báo lớn, “không thể dùng chút ít thiện căn, phước đức, nhân duyên”, đó mới là đại phước báo. Quý vị thật sự nhận thức rõ, phân biệt thấu triệt, thì hãy nương theo phương pháp này mà tu hành.

Tu tập thành công trong phương pháp này, thế nào gọi là thành công? Là nắm chắc phần vắng sanh, quyết định được vắng sanh. Lúc này nếu có những nhân duyên sai biệt khác, quý vị có thể tu học thêm một số kinh luận Đại thừa,

tham khảo các pháp môn khác. Nhân duyên gì vậy? Là vì phương tiện để độ chúng sanh. Một nhóm người này duyên với kinh Tịnh độ chưa chín muồi, họ thích “Kinh Lăng Nghiêm”, vậy phải làm sao? Thì giảng “Kinh Lăng Nghiêm” cho họ nghe. Nhóm người kia lại thích “Kinh Hoa Nghiêm”, được! Thì giảng “Kinh Hoa Nghiêm” cho họ, như vậy mới có thể học thêm pháp môn khác.

Điều kiện cốt lõi ở trong đây, chính là mức độ thấp nhất tôi đã có đủ năng lực để vãng sanh, thì tôi mới dám làm. Đây cũng là đại từ đại bi, hy sinh phẩm vị của chính mình. Trong quá khứ, Đại sư Trí Giả của tông Thiên Thai đã làm cho chúng ta một tấm gương. Lúc Đại sư Trí Giả vãng sanh, học trò thỉnh giáo Đại sư rằng: “Ngài cả đời tu Tịnh độ, vãng sanh ở phẩm vị nào?”. Ngài nói rất khiêm nhường: “Ta vãng sanh chỉ ở Ngũ phẩm vị”. Ngũ phẩm vị là sanh vào cõi Phạm Thánh Đồng Cư, phẩm vị không cao. Ngài đã nói, bởi vì cả đời lãnh chúng, lãnh chúng thì phải bận tâm, phải lo liệu từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ trong chùa, bị phân tâm nên không thể chuyên tâm niệm Phật; lại phải dạy học, vì Ngài thuộc tông Thiên Thai. Bởi vì những việc bận rộn này làm phân tâm, xen tạp, cho nên phẩm vị vãng sanh chưa thật sự như ý. Thế nhưng quý vị phải nhớ cho kỹ, là Ngài đã nắm chắc được phần vãng sanh rồi.

Nếu chúng ta ngay cả một chút nắm chắc cũng không có, mà lại muốn tu xen tạp như vậy, thì thật là nguy hiểm. Cho nên ở đây có một giới hạn tối thiểu, mức độ thấp nhất là bản thân quyết định nắm chắc phần vãng sanh, thì xen tạp một chút để lợi ích chúng sanh, đây là đại từ đại bi, xả mình vì người, như thế thì được! Nếu bản thân mình hoàn toàn không nắm chắc phần vãng sanh, thì tuyệt đối không được làm.

Trong “Kinh Vô Lượng Thọ” giảng rất rõ ràng: Dù cúng dường vô lượng vô biên chư Phật Như Lai, chẳng bằng thanh tịnh cầu Chánh giác, vẫn không sánh bằng việc vãng sanh! Quý vị cúng dường vô lượng vô biên Như Lai, đó là phước báo, phước báo không thể độ chính mình, không thể đoạn phiền não, không thể thoát khỏi ba cõi, không thể thành Phật đạo. Nhất định phải niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, như vậy mới là thật sự giác ngộ, thật sự không còn mê hoặc nữa.

Cho nên cầu sanh Tịnh độ, liền có thể đem những hạt giống ác nghiệp từ vô lượng kiếp của chính mình - đoạn này ở trước cũng là lời tỷ dụ - chặt đứt, nhổ sạch; trên thực tế chính là đối nghiệp vãng sanh. Sau khi sanh đến thế giới Tây Phương, mặc dù có ác nghiệp, có nghiệp nhân, nhưng thế giới Tây Phương

không có ác duyên. Vừa rồi đã nói, nhân phải có duyên thì mới hiện ra quả báo. Thế giới Tây Phương không có ác duyên, cho nên hạt giống tập khí ác của quý vị dù mang theo nhiều đi chăng nữa, đến được nơi đó đều sẽ không kết quả, vì không có ác duyên. Đạo lý là ở chỗ này, cho nên đâu chỉ là quả lành chín trước mà thôi đâu!